

PHILIP LE BON

BENISSA

— De Mooie Moorden —

 | LANNOO

Voor Marie-Louise en Roland

Ave Lectori, morituri te salutant!

WAT VOORAFGING...

CytoSerum, een middelgroot farmaceutisch bedrijf in Londen, werkt in het geheim aan een geneesmiddel tegen de ziekte van Alzheimer. Wanneer de Duke, de eigenaar van een concurrerende multinational, lucht krijgt van dit (lucratieve) gegeven, doet hij een anoniem bod op CytoSerum.

Sir Gordon Harris, de CEO van CytoSerum, en zijn voorzitter van de Raad van Bestuur, wijzen het overnamebod af, waarop de Duke besluit de grove middelen in te zetten. Hij geeft opdracht om Sara, sir Harris' dochter, te ontvoeren, én om de twee drijvende krachten op hun R&D-afdeling te vermoorden: Jeremy Salisbury en Ambrose Garside. Ook de koppige voorzitter zal hij op de knieën krijgen.

Intussen zijn Ambrose Garside en Sara Harris al sinds lange tijd een koppel. Ze wonen samen op een flat in Greenwich. Omdat ze zielsveel van elkaar houden en het idee van een kindje koesteren, hebben ze besloten om in het voorjaar van 2008 te trouwen. Tot de Duke roet in het eten gooit.

Om zijn louche zaakjes ten uitvoer te brengen, zet de Duke drie criminelen in. Twee Tsjetsjenen moeten Sara kidnappen en haar tot nader order onder de knoet houden. En Nussy, de huurmoordenaar die altijd alleen werkt, moet instaan voor de liquidatie van Jeremy en Ambrose. Tussentijds dient ze de voorzitter van CytoSerums Raad van Bestuur 'te overtuigen' om mee te werken.

Meteen nadat de Tsjetsjenen Sara ontvoerd hebben, wordt door Scotland Yard een ware klopjacht opgestart. Door de verdwijning van zijn verloofde is Ambrose de wanhoop nabij. Ten einde raad roept hij de hulp in van dokter Frank Brenner. Zijn beste vriend twijfelt geen moment en komt meteen overvliegen uit Boston. Samen zullen ze trachten om Sara (levend) terug te vinden.

Inmiddels is Nussy gestart met de drie opdrachten. In het

dagelijkse leven is ze Nigel Chamberlain, een oude man met een passie voor de boeken in de British Library, maar in werkelijkheid is ze een jonge vrouw die zich vóór ze buitenkomt als een man kleedt. Hierdoor slaagt ze erin om onder de politieradar te blijven, onopgemerkt door de duizenden camera's in de Londense metro-pool.

Wanneer Nesity bij haar derde target is aanbeland, gaat het voor het eerst in haar carrière fout. Net op het moment dat ze Ambrose de genadeslag wil toebrengen, draait ze zich om... en staart in de ogen van haar vroegere psychiater, dokter Frank Brenner.

Zodra Nesity inziet dat ze bijna Franks beste vriend vermoordde, zijgt ze neer en begint stilletjes te huilen. Daarbij dwalen haar gedachten af naar haar zwarte verleden, toen ze als jong meisje werd ingelijfd in het Sierra Leonse rebellenleger van Hannibal. Ze wist echter uit de klauwen van de rebellen te ontsnappen om te belanden op de afdeling Psychiatrie van Choithram's Hospital in Freetown.

Daar wordt ze maandenlang gedrogeerd en misbruikt door een pedofiele dokter. Uiteindelijk ontmoet ze dokter Frank Brenner. Deze zorgzame psychiater blijkt de enige te zijn die het goed met haar voorheeft. Om de gruwel en de nachtmerries in Nesity's hoofd te verlichten, start hij met een gedurfde therapie. Eerst zorgt hij ervoor dat ze pillenvrij wordt – ze loopt aanvankelijk rond als een zombie, vervolgens brengt dokter Brenner haar in een toestand van medische hypnose.

En ergens moet het tijdens de hypnosessie misgelopen zijn, want plots wordt Nesity wakker in een ziekenhuisbed en verneemt ze dat dokter Brenner is gearresteerd op verdenking van verkrachting. En zij zou het slachtoffer zijn – of vergist de politie zich?

Nu haar favoriete dokter is opgepakt, neemt Nesity's overlevingsinstinct het over. Omdat ze niet opnieuw in de Psychiatrie wil belanden, zet ze het op een lopen. Als afleidingsmanoeuvre laat ze het brandalarm in het ziekenhuis afgaan. En door een kamervenster stuk te slaan, baant ze zich een weg naar de vrijheid. Eindelijk...

Als de roodharige vrouw de kelderdeur van haar gevangenis hoort opengaan, sluit ze de ogen. Onmiddellijk begint Sara Harris rustig in en uit te ademen. De rust die ze uitstraalt, is echter een angstige façade, schone schijn om straks het verrassingseffect aan haar kant te hebben.

Door de spanning van het moment staan Sara's zenuwen op springen en ze beseft dat haar lichaam door de stress grote hoeveelheden adrenaline zal vrijmaken om haar in staat te stellen te vechten of te vluchten – alleen kan ze nu geen van beide.

Omdat haar aartsvijand van kortbij nadert, moet ze de symptomen van het verhoogde adrenalinepeil zo snel mogelijk onder controle zien te krijgen, want zodra Yevgeni doorheeft dat ze wakker is, zou alles verloren zijn.

— DEEL I —

‘Het land van melk en honing’

1

Freetown, 2002

Dokter Frank Brenner zit met geboeide armen in de verhoorkamer van de Freetown Police. Hij wordt onterecht verdacht van verkrachting van zijn lievelingspatiënte. En hij lijkt er maar niet in te slagen om de verdachtmaking te weerleggen.

Commissaris Yumkella steekt een sigaar op, inhaleert diep en laat de rook langzaam uit zijn mond ontsnappen. ‘Medische hypnose, zei u, dokter Brenner?’

Frank knikt kort. ‘Doordat Benissa Kimbele positief testte op hypnotiseerbaarheid én mij blind vertrouwde, besloot ik om ervoor te gaan. Tot Hannibal, de rebellenleider, op de proppen kwam.’

‘Waardoor de hypnosessie uit de hand liep’, vult inspecteur Dalglish aan.

‘Correct, maar ik was niet van plan het daarbij te laten’, verdedigt Frank zich. ‘Dit was een eerste diepe hypnose. Ik zou dit proces herhalen tot Benissa’s nachtmerries verdwenen waren.’

Dalglish knikt. ‘Dat weet ik’, zegt hij. Daarna legt hij Franks voicerecordertje, verpakt in een doorzichtig zakje, op tafel. Bewijsstuk 1, staat op het etiket te lezen.

Frank zet grote ogen op. ‘Inspecteur, mag ik er u attent op maken dat de audiotape onder het beroepsgeheim valt tussen geneesheer en patiënt. U hebt het recht niet om die te...’

‘Geen zorg, beste dokter, ik heb de tape niet beluisterd. Nog niet. Het afspeelmechanisme is trouwens defect. Uw notitieboekje daarentegen, dat heb ik wel bestudeerd. Interessant. U gaat heel methodisch te werk, las ik.’

‘Ook notities maken deel uit van het beroepsgeheim, inspecteur Dalglish’, zegt Frank knarsetandend.

‘En uw privéleven, dokter? Is dat ook beroepsgeheim?’ vraagt de inspecteur, duidelijk op zijn tenen getrapt.

‘Hoe bedoelt u? Iemands privéleven gaat niemand iets aan. Daarom is het privé.’

‘Dat zou het moeten zijn, dokter’, pikt Dalglish in. ‘Maar binnen de context van een seksmisdrijf – excuus, vermeend seksmisdrijf – kan wat iemand in zijn privéleven doet, soms wel enige relevantie hebben.’

Frank weet totaal niet waar de inspecteur het over heeft.

‘Laat ik het zo stellen... Sinds u op Sierra Leonse bodem bent, hebt u, zo blijkt uit een navraag onder uw collega’s en vrienden, geen enkele relatie gehad. Da’s een hele tijd. Hoe houdt u dit uit? U bent toch ook maar een man van vlees en bloed?’

‘Moet ik hierop ingaan, commissaris?’

De sigaar van de man is halfweg. Slierten rook hangen dicht op elkaar waardoor het plafond amper zichtbaar is.

‘Beslist u zelf maar, dokter. Het zou ons kunnen helpen in onze beslissing om u niet langer vast te houden. Een gefrustreerde seksmaniak loslaten in de maatschappij, wil ik niet op mijn geweten hebben, als u begrijpt wat ik bedoel’, antwoordt de commissaris.

Seksmaniak? Waar halen ze het?

Frank aarzelt. De vrijheid lonkt. ‘Goed, kort dan. Ik heb wel degelijk relaties gehad’, legt hij uit. ‘Omdat ik werk en privé altijd maximaal gescheiden houd, is het volstrekt logisch dat u dat niet weet. Ook van mijn vrienden zult u niets te weten komen. Ze zijn heel discreet.’

‘Eén, twee relaties?’ vraagt inspecteur Dalglish schaamteloos.

Uitzonderlijk besluit Frank te antwoorden op een vraag over zijn seksleven. ‘Inspecteur, als u het echt moet weten... In de periode dat ik in uw land ben, heb ik vier losse contacten gehad. Twee one-nightstands en twee iets langer.’

‘Blanke of zwarte vrouwen?’

Hij begint het op zijn heupen te krijgen. ‘Twee zwarte vrouwen, een mulat en een blanke. Tevreden, inspecteur?’ Hun huidskleur vond Frank onbelangrijk, als het maar een leuke, gezellige meid was.

‘Namen? Leeftijden?’ vraagt Dalglish, waarop hij zijn zaknotitieboekje op een blanco pagina openslaat.

‘Gaat je niks aan, man’, antwoordt Frank kordaat. Zijn ogen staan opstandig. ‘Ik wil meewerken aan het onderzoek, maar niet tot in het oneindige. Hun namen doen hier niets ter zake. En hun leeftijd? Ze waren meerderjarig, als het dat is wat u bedoelt’, voegt hij er pisluidig aan toe.

‘O ja? Hoe wilt u dat wij u geloven?’ herneemt Dalglish op iets luidere toon. ‘Waren het patiënten van u? U zou niet de eerste dokter zijn die met een van hen de koffer induikt...’

‘Ik ben een man van eer, met een vlekkeloze staat van dienst, zowel hier als in de landen waar ik het beroep van kinderspsychiater heb uitgeoefend. De namen van mijn bedpartners ga ik niet onthullen. Evenwel ben ik bereid u enkele referenties te geven van mensen die mij goed kennen en mijn reputatie kunnen bevestigen’, stelt hij.

‘Oké, dan doen we het voorlopig daarmee’, beslist de commissaris. Terwijl de man zich lui op de armluning van zijn stoel recht duwt, zegt hij geuwend: ‘Dalglish, noteer die namen. Minstens vijf. En dokter Brenner, in afwachting van de verdere uitkomst, blijven wij voor onderdak zorgen. Volpension.’ Daarop gooit Yumkella, bij gebrek aan een asbak, zijn sigaar in de waterkan. Na een korte groet verlaat de commissaris de verhoorkamer.

Opnieuw de cel in? Wat een tijdverlies.

Ontgoocheld, wetend dat een kwetsbaar iemand heel dringend zijn hulp nodig heeft, schudt Frank het hoofd. Zonder zijn gedachten prijs te geven, dicteert hij inspecteur Dalglish vijf namen, inclusief de info over waar en hoe ze bereikbaar zijn.

Twee agenten begeleiden dokter Frank Brenner naar een eenpersoonscel: brits met deken en hoofdkussen, lege emmer, water en brood.

Het had erger gekund.

De patrouille rijdt richting politiekantoor. De shift zit er bijna op. De agenten zitten schouder aan schouder in de cabine van de politiejeep.

Binnenin is het een kabaal vanjewelste. De twee zijn verwickeld in een verhitte discussie over het sixtiesnummer op de radio.

‘Van Bob Dylan, zeg ik je. Zonder twijfel!’

‘Het spijt me, Franky, maar je kent er niets van’, roept Johnny boven de tonen van de gitaarsolo uit. ‘Jimi Hendrix, zul je bedoelen!’

Franky Strasser wil antwoorden, maar bedenkt zich. Hij luistert aandachtig naar de lage bastonen. Ze horen niet thuis in dit nummer. ‘Johnny, zet de muziek eens uit, wil je?’ vraagt hij.

‘Slechte verliezer’, mompelt zijn collega.

‘Nu, Johnny. Ik meen het!’

De politieagent kijkt hem verwonderd aan. Zodra hij de ernst op Strassers gezicht ziet, draait hij de radio boven zijn hoofd uit.

‘Luister,’ zegt Strasser, ‘hoor je het ook?’

Johnny draait het raampje naar beneden. Hij knikt.

‘De sirene van Choithram’s Hospital!’ roepen ze in koor.

Strasser geeft een ruk aan het stuur en ze zetten koers naar het ziekenhuis in de verte. Drie minuten later draaien ze het domein op. Net voor de schuifpoort, in een wolk van stof, komt de 4x4 tot stilstand.

De man in het hokje maakt sinds een maand deel uit van de campusbewaking op Choithram’s Hospital. Hij is analfabeet en zit rustig prentjes te kijken tot het moment dat een jeep bijna zijn poort ramt.

Verontwaardigd staat de bewaker recht. Nadat hij zijn *Playboy* heeft weggemoffeld, stapt hij boos het wachtlokaal uit.

Twee politieagenten zwaaien naar hem.

Oeps.

Wanneer hij op de anonieme 4x4 afstapt, laat de chauffeur het raampje zakken. ‘Hallo. Zo te zien blijft u er heel rustig bij’, merkt de politieman schertsend op.

De bewakingsagent haalt zijn schouders op: ‘Ik moet de poort bewaken, wat ik doe...’

De flik schudt zijn hoofd. ‘Mijn naam is Franky Strasser, politie Freetown. Wat is hier aan de hand? De brandsirene loeit en ik zie geen schijntje rook...’

‘Klopt’, legt hij uit. ‘Vals alarm, meneer de agent. Een patiënte uit de Psychiatrie heeft met opzet het brandalarm laten afgaan. Mijn collega’s van de security en enkele verplegers maken nu jacht op haar. Tot het probleem van de baan is, mag niemand de campus verlaten.’

‘Moment’, hoort hij agent Strasser zeggen, waarna de flik zich omdraait.

De bewaker hoort de politiemannen kort overleggen.

‘Johnny, wat denk je?’

‘Dit kunnen we zo niet laten’, antwoordt de tweede flik. ‘Ik vind dat we moeten ingrijpen. Ja toch?’

De chauffeur knikt. ‘Vind ik ook.’ Agent Strasser kijkt de bewaker aan. ‘Wij helpen zoeken’, roept hij hem toe. ‘Open de poort. Nu onmiddellijk!’ Vervolgens haalt de man een blauw zwaailicht van onder zijn stoel en mikt het ding op het dak. Er hangt een zwart krullend kabeltje aan. ‘Kun je er eventjes op slaan?’

‘Waarop moet ik slaan?’ vraagt de bewaker.

‘Vanboven op het zwaailicht, natuurlijk. Voor de zuignappen...’

De bewaker begrijpt er niets van.

Met veel misbaar stapt de politieagent uit en drukt op het blauwe knipperlicht.

Aha, nu ziet hij het rubber.

Had dat dan gezegd, ezel.

Terwijl de agent opnieuw achter het stuur van de 4x4 kruipt, haast de bewaker zich om de Arm der Wet binnen te laten.

‘Komaan, gas geven, Franky!’ roept Johnny.

De banden slippen eventjes door, maar zodra ze grip vinden, schiet de jeep als een ongeduldige pijl vooruit, de campusring op.

Tjonge, jonge.

Met een gezapig tempo sluit de bewakingsagent de poort en keert hij terug naar de comfortzone van het wachtlokaal.

Waar was hij gebleven?

2

Rond het middaguur wordt dokter Frank Brenner uit zijn cel gehaald. Geen handboeien deze keer – gelukkig. De agenten leiden hem door de gang en duwen een deur open.

In de verhoorkamer zit het vertrouwde duo hem op te wachten.

‘Koffie?’ vraagt commissaris Yumkella.

‘Graag.’

Yumkella schenkt uit. ‘Dalglish heeft wat onderzoekwerk verricht, dokter Brenner. En hij heeft ondertussen met enkele van uw vrienden gesproken. Nietwaar, inspecteur?’

‘Inderdaad, commissaris.’

De commissaris kijkt Dalglish vragend aan. ‘Wel, waar wacht je op, man? Op Godot misschien?’

‘Op wie, commissaris?’

‘Laat maar. Vertel eens Dalglish, wat ben je te weten gekomen? Ik ben benieuwd.’

Dalglish steekt van wal, als een schooljongetje dat met zijn huiswerk indruk wil maken. ‘Het ziekenhuis waar u uw praktijk hebt, dokter Brenner... Laten we daarmee beginnen. Uw collega’s op Choithram’s vertelden me dat u werkt in opdracht van de VN. Als hoofd van de Kinderpsychiatrie. Impressionant, maar weet u, dokter, ik heb zo mijn twijfels over u. Vandaar dat ik uw cv heb opgevraagd. En mijn twijfels werden bevestigd. Er klopt iets niet in uw verhaal...’

Wat nu weer?

Frank weet niet wat hij bedoelt. ‘Alles wat in mijn cv staat, is authentiek, inspecteur.’

‘O ja? Even overlopen dan. Hier staat dat u in 1989 een masterdiploma in de Wiskunde hebt behaald. Een masteropleiding betekent vijf jaar unief en een doctoraat minimaal zes. Nietwaar, dokter Brenner?’

‘In Boston wel, ja.’

‘Hier ook. We zijn geen apenland meer, hoor, als u daarop zinspeelt’, antwoordt Dalglish kribbig.

Frank zwijgt.

‘Wanneer bent u geboren, beste dokter?’

‘Inspecteur, als u mijn cv hebt, dan weet u dat toch?’

‘Antwoord gewoon op de vraag, dokter Brenner’, maant commissaris Yumkella hem aan.

‘29 februari 1968’, antwoordt Frank onomwonden. Afgaand op de vraag, vermoedt hij waar de inspecteur op aanstuurt.

‘Op 29 februari? Schrikkeljaren zijn voor u een feest, neem ik aan?’

‘Niet echt. Die negenentwintigste was ik een volgroeide baby. Net zoals u had ik geen zeggenschap over de dag van mijn geboorte.’

De inspecteur lacht groentjes. ‘Grappig. Oké. Wat basaalgebra dan. Ja, u gelooft het of niet,’ merkt Dalglish spottend op, ‘maar ook ik ben naar school geweest...’

En dan? Kom ter zake man!

‘Op negentienjarige leeftijd een master in de Wiskunde, en op uw drieëntwintigste dokter in de Psychologie? Samen elf jaar studie. Typefoutje in uw cv waarschijnlijk?’ grapt Dalglish.

‘Een zwarte Sherlock?’ vraagt Frank met enige ironie aan de commissaris.

Yumkella glimlacht kort en haalt zijn schouders op.

‘Sherlock? Wie is dat nu weer?’ vraagt Dalglish geërgerd.

‘Op mijn zeventiende werd ik toegelaten op Boston University. Ik slaagde voor de centrale examencommissie en voor het ingangsexamen. De wiskunde werkte ik af in drie jaar. Daarna studeerde ik psychologie. De eerste vier jaar ervan voltooide ik in twee jaar, vandaar het tijdsverschil.’

Dalglish staart Frank vol ongeloof aan.

Zonder de reactie van de inspecteur af te wachten, richt Frank zich tot de commissaris. ‘Kunnen we alstublieft verder gaan met het onderzoek?’

‘Vanwaar de haast, dokter Brenner?’ vraagt Yumkella verwonderd.

‘Ik heb een barslecht voorgevoel, commissaris’, zegt Frank Brenner verontrust.